Hans. Kül se on mittokorda; agga need on iamsid, kes palio seggawad; inninie se õnnel on wigga, ei tahha Jumal õnne anda.

Peer. Agga kust tuñnukse õiete, et tahhawad miñna?

Hans. Kui lesed hakkawad wälja käima kui sa wahhid, ei sel päwal ei heida ennam perret; agga sel päwal kui nemmad paigal seiswad, siis ei woi uskuda.

Peer. Kuida siis se järrele perret heitwad?

Hans. Löwad ülles keritama, sõlemad ümber, wahhest kaua, kui emma noor on, wahhest heitwad usinaminne kui emma wälja ennast aünab, ja kui heitwad kuhhogi, siis wanna perre sadikud liñnud lahkuwad taggasi, siis on rahho.

Peer. Kui agga nemmad kõrges oksa pealle heitwad, mis nou siis on?

Hans. Siis leikatakse oksaga hopis ärra puista wakka sisse; wakka miñnes pötta emma kiñni, ja te nenda kui teista ütlesin.

Peer. Kui agga nemmad maddalas on?

Hans. Siis panne walge linna pualla, teine otz pu su kuge tikkokesiga kiñni, sata teised pärrast pu sisse minnema; siis lendega ehk teine ülle teise risus mursus lähhewad peale ikka.

Peer. Missuggust Pu nemmad armastawad keige ennaminne?

Hans. Se mis on õige emma pu. olgo kuuline, haabne, mändne; kellel ei olle ühtegi lomokost, mis rähk ei olle rannud.

Peer. Agga mis siis kui neid on?

Hans. Kui neid on, ehk on õues seest, ehk kore wahhel koiekessi ehk toukokessi, se ep olle mitte plink pu, neid rainb rähn iggal aial.

Nel-